Це прийде, як негадана правда.
І вжахне та знесилить на мент
узвичаєний життєпорядок:
народився — пожив — і помер.

То й доволі.
Не варто ридати:
час — життю, але й безвісті — час.
Космос, кажуть, нічого не втратить,
як не стане котрогось із нас…

Межи днів, що були золотими,
між діянь, які зменшили біль, —
віднайдуть
золоту
середину
і вшанують як слід — по тобі.

Це й усе, визначальне та чільне?
Не бажаю пояснень таких.
Бо не тільки вервечка учинків
є нутро біографій людських.

Досліди біографію мислі —
за невидимим рухом простеж,
а вже потім, підмайстре, насміль ся
будувати висотнішу з веж.

Пізнавати людину-державу
важко… важче… важезно! —
немов
і насправді ти е каторжанин
у довічній копальні думок.

…Та зненацька полегкість надходить:
ти трудився і жив недарма —
то, нарешті, правдива духовність
саме вчасно тебе обійма.

Не майстерність, не досвід, не вміння
прояснили, що маєш довкруг.
Ось вона, та зупинка проміжня
на ім’я —
вдосконалений
Дух!

Розрізни ж і в негоди шалені
вежі мудрості та простоти:
Вежа — Матір твоя…
Вежа — Ленін…

Будь підмурком для третьої — ти!
Тож возводь. І страждай. А по всьому
За труди не жадай нагород,
а сю Вежу — високу з високих —
назови дуже просто:
НАРОД.

1980